

INHOUD. D. S. C.: XVe Lustrum D. S. C. in 1923. — SPREEKTRIBUNE: De Electriche tram Den Haag—Delft. — GEDACHTEN EN GEDICHTEN: Elementaire Zielsconflicten; Aan den zoetzachten en sehnsüchtigen zanger uit het vorig nummer. — STUDIE EN TECHNIEK: Centrale Commissie van Studiebelenen. — VEREENIGINGSLEVEN: Leeghwater. — SPORT: De aanstaande Varsity. — SCHAAKRUBRIEK: Ned. Stud. Schaakwedstrijd. — BOEKBESPREKING: Annuaarium der R. K. Studenten. — TECHNISCHE HOOGESCHOOL: Mededeeling. — FEUILLETON: Oceana (Vervolg).

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

XVe LUSTRUM D. S. C. IN 1923.

In het voorjaar 1923 zal het Delftsch Studenten Corps 75 jaar bestaan hebben. De voorbereidingen tot het feestelijk herdenken hiervan werden door den Senaat van het D. S. C. opgedragen aan een Voorloopige Feestcommissie. Deze stelt zich voor in den loop der a. s. Zomervacantie plannen hiertoe uit te werken, ten einde deze in September in meer vasten vorm aan het Corps te kunnen voorleggen. De Commissie is van meening dat de tijdsomstandigheden niet zonder invloed op deze wijze van herdenking mogen zijn, in dien zin, dat de Lustrumviering, zooals die in de jaren voor den oorlog gebruikelijk was, niet ongewijzigd kan worden voortgezet. Het staat wel vast, dat weinig Corpsleden de kosten, aan zulk een weidsche viering verbonden, zouden kunnen dragen.

Toch meent de Commissie, dat het wenschelijk is, niet geheel te breken met de oude gewoonte om het feest ook naar buiten te vieren. Juist bovenstaande overwegingen hebben er haar toe gebracht **een beroep te doen op alle Corpsleden**, om zooveel mogelijk voorstellen en opmerkingen bij haar in te zenden. Zij hoopt zoo tot een ontwerp te komen in den geest van de meerderheid van het Corps. Noodzakelijk is daartoe de belangstelling van allen, opdat vele plannen en meeningen vóór 1 Juli de Commissie bereiken.

F. J. M. BOURDREZ,
Secretaris, Noordeinde 50.

FEUILLETON.

OCEANA.

Tooneelspel in 4 bedrijven, door WILLEM PERK VAN LITH.

Acte IV.

Zelfde als I en III. ± 16 uur later.

De Gemma's in een hoekje gedrongen.

Jozef. Het is verschrikkelijk vrouwtje, is het niet?

Geertruida. God, ik heb vannacht haast niet kunnen slapen — ik heb mijnheer Mayland nog nooit zoo vreeselijk boos gezien.

Jozef. En die Erica — die huilde zoo erg.

Geertruida. En waarom? Dat weten ze geloof ik geen van allen.

Jozef. Behalve mijnheer de Caulaincourt. Hij was erg zenuwachtig, maar hij keek alsof hij alles begreep.

Geertruida. Er gebeuren allemaal vreemde, nare dingen, en je weet niet waarom. — Nou zit mijnheer de Caulaincourt op zijn kamer met plannen en berekeningen. Den heelen nacht heet hij zitten te rekenen en te denken. Vanochtend zag ik hem het huis uitgaan om een bad te nemen. Hij liep zoo'n beetje voorover gebogen, maar net alsof er niets gebeurd was, en zoo'n beetje tusschen zijn tanden te fluiten.

Jozef. En vanochtend vertelde de bediende dat hij Tamuto's nachts om drie uur in den tuin op wacht had zien staan, voor het verlichte raam waar de Caulaincourt achter zat te rekenen.

Geertruida. Hij bewaakt hem, hij volgt hem overal. Ik kan

Gaat naar de Varsity — 25 Mei.

SPREEKTRIBUNE.

De Electriche Tram Den Haag—Delft.

(Uit de „Haagsche Post" van 6 Mei '22).

De Longen van een Stad.

De Nieuwe Tijd stelt Nieuwe Eischen.

Het Civiël en Bouwkundig Genootschap „Practische Studie" te Delft heeft in de bibliotheek der Technische Hoogeschool eene tentoonstelling gearrangeerd van teekeningen door leden van dat genootschap vervaardigd. En ofschoon ons landhuizen en teekeningen daarvan weinig interesseeren, vonden wij in de aankondiging van die expositie genoegzame aanleiding om eens naar Delft te gaan: het waren niet de teekeningen van de landhuisjes welke ons naar Delft voerden, doch veel meer de behoefte om onze Alma Mater weer eens aan te zien en tevens de stille hoop daar nog wel eenige oude bekenden tegen het lijf te zullen loopen. Van Den Haag uit maakt men een tochtje naar Delft met het vehikel, waarover tegenwoordig zooveel geschreven en gesproken wordt: met de stoomtram. En we moeten zeggen dat dit gesmaal niet ten onrechte geschiedt, want men behoeft er nog niet eens in te zitten om te erkennen dat dit ouderwetsche vervoermiddel, althans tusschen Den Haag en Delft, zoo spoedig mogelijk behoort te verdwijnen. De tram staat nog in Den Haag en het gedwarrel van die verpestende dampen uitstootende locomotief begint al: rangeeren, waterhalen, een duw vooruit en een duw achteruit. De reis is nauwelijks aangevangen of het geheele geval stopt midden op den weg om brandstof te halen: in mandjes wordt de steenkool op een handkar naar de locomotief vervoerd en alles heeft geduldig te wachten tot dit is opgeladen en totdat conducteurs en kolenvervoerders hebben bewonderd de nieuwste „druk op den knop" van het zoontje van den „meester". Met een flinken ruk gaat het dan weer verder, totdat er eenigen tijd later

me maar niet begrijpen wat er in al die menschen omgaat. Ze zullen door al deze dingen wel veel erger aangepakt zijn dan wij.

Jozef. Och, wij merken er niet zoo veel van. Wij zien het maar aan; we weten immers niet eens waarom het gaat?

Geertruida. Misschien wel over zakenbelangen van mijnheer Mayland.

Jozef. Zou het iets in verband met die schepen zijn?

Geertruida. Ben je bang voor ons geld? — Kom, dat kan niet zoo gauw verloren zijn. En al is het verloren, we zullen er geen spijt van hebben. —

(Tamuto op, iets wilds in zijn trekken).

Tamuto. De lucht is geladen — hier ook. Maar het duurt zoo lang eer de uitbarsting komt. Waar wachten we in Gods naam op? — U weet het zoo niet? We wachten tot hij daarboven mijn werk doorziet. Totdat hij heelemaal klaar is met het bestudeeren van mijn plannen. U weet niet wat het is — U hebt nog nooit iets gemaakt. Eerst was het een idee — alsof al mijn hersenen ineens gerangschikt en naar een kant gericht stonden. Toen was ik zoo oneindig gelukkig. — Maar daarna kwamen de uitvoeringen en de bezwaren en al het moeilijke werk. En toen zou de oplossing gekomen zijn. Ik was nog wat ongerust maar mijnheer Mayland begon al met het werk. — Ik kon het niet vinden, ik bleef mijn kop stooten. Hij heeft het daarboven nu, al mijn plannen liggen voor hem. Hij kijkt in mijn gedachtenstelsel, zijn scherpe doordringende Westersche geest, hij ziet alles klaar voor zich; misschien spot hij wel met mij!

Jozef (geruststellend). Wees daarover gerust, Tamuto. Mijnheer de Caulaincourt is een Amerikaan en een ingenieur, hij zal nooit met iets spotten wat zoo goed in elkaar zit als uw werk.

gestopt moet worden op een kruising, om eene uit tegenovergestelde richting komende tram, welke te laat is, te laten passeeren. Zoo sukkelt men door Rijswijk en nadat de locomotief met afgrijselijk lawaai en onder het uitbraken van wolken stoom en rook de rijtuigen door eenige zware bochten heeft weten te sleepen, bereikt men het Oude Delft, dat den heelen dag gehuld is in een mist van stoom en rook.

Zulk een tochtje bevordert niet de stemming die noodig is om een expositie te gaan bewonderen; bepaald ontstemd wordt men echter wanneer men daar ziet voorgesteld een zwaren voet, trappende naar het Oude Delft en waaronder te lezen staat „De spoorstudenten willen electrificatie van de tram, Verhoedt het Oude Delft-onheil!” Een baardig heer met lange haren, wellicht een professor in de aethetica, deelde mij naar aanleiding daarvan mede, dat de voordeelen van een elektrische tram door Delft niet zouden opwegen tegen de schromelijke vernieling van het stadsschoon, welke het gevolg zal zijn van het plaatsen der geleidingspalen. En op onze vraag of een professor in de aethetica geen geleidingspalen zou kunnen ontwerpen, die zich geheel aan de omgeving aansloten en welke, door ze te bestrijken met roet en asch, in de tint werden gehouden van de gevels der huizen langs het Oude Delft, kregen we ten antwoord dat zulks waarschijnlijk heel goed mogelijk was, en dit wellicht de oplossing van het Delftsche tramvraagstuk zou brengen. De Haagsche Tramweg-Mij. zou o. i. goed doen, dien prof. te raadplegen!

Wij spraken met studenten, die verklaarden dat hun aesthetisch gevoel diep beledigd zou worden telkens wanneer zij die koperen draden zagen afsteken tegen de oude Delftsche gevels. En wij zeiden hun, dat het voor hun gemoedsrust zeer gewenscht was, dat zij maar geveltjes en landhuisjes bleven ontwerpen in Holland en zich niet moesten wagen in steden vol Oostersche prachtwerken, bijv. in Benares, Saigon, Peking, waar men er gelukkig zulke subtiele gemoederen niet op na houdt en waar de elektrische trams zich bewegen tusschen de meesterwerken van oude bouwkunst, de pagodes en de tempels, zeer ten gerieve der bewoners. Is dit het geslacht dat naar Delft komt om te leeren de meest economische wijze van krachtopwekking,

Tamuto. Hoe kunt U beoordeelen of het wel goed in elkaar zit? — Het is goed, het is zuiver — tot dáár — maar hij is natuurlijk allang even ver — hij heeft het misschien al gevonden! — Vannacht toen ik buiten stond, zag ik hem over de papieren gebogen. „Nu is hij er”, dacht ik — nu begint hij verder te denken. Ik zag hem een vel papier nemen en iets voortteekenen. Toen ging hij rekenen. Toen keek hij voor zich uit. Stak een cigaret aan en blies de wolken rook in mijn richting. Het was alsof hij me aankeek. Hij glimlachte. — Toen had hij het misschien al gevonden. Op dat oogenblik was ik er zeker van. Hij heeft het. Ik weet dat hij mij misschien wil tegenwerken, maar toen zag ik alleen maar dat hij mijn meester was — hij met zijn zenuwachtige bewegingen, zijn twijfel, zijn onbeheerschtheid. Op dat oogenblik voelde ik voor hem — iets wat wij mannen alleen hebben, — een van de mooiste dingen — vriendschap in de idee — en bewondering, een liefde haast — zoo iets geweldig moois.

Geertruida (ontroerd). Kijk Jozef — het zijn toch niet alleen nare dingen hier.

Jozef. Ja vrouwtje, dat is het wonderlijke. Die menschen zijn tegelijkertijd erg gelukkig en erg ongelukkig.

Tamuto. Van af dat oogenblik heeft hij de zekerheid en de geestkracht, en ik ben het die twijfelt. — Ik probeer nog zelf te vinden, ik denk nog over de plannen na — ik tracht mij het vraagstuk voor den geest te roepen, ik kan niet meer helder denken — hij heeft het immers al — wat ik nu nog vind is voor niets.

Geertruida. En wat heeft hij gedaan na toen, toen U hem zoo aankeek?

Tamuto. Toen.... wat?

Gaat naar de Varsity — 25 Mei.

de meest gewenschte wijze van spoor- en tramwegexploitatie? Zien die geveltjes-maniakken niet in, dat de toestand, waarin het Oude Delft verkeert, niet bestendig mag worden? Het is een vervuilde sloot die de atmosfeer verpest, tusschen twee muurtjes, van geen enkel openbaar nut, met bruggen welke een voortdurend gevaar en ongerief voor het openbaar verkeer opleveren. Moesten die verkeerstechnici in spé, die bevorderaars der volksgezondheid, niet veeleer met alle kracht ijveren voor het dempen van die sloot, voor het aanleggen van plantsoenen, de longen van een stad, voor het onverwijld electrificeeren van de tram, waardoor de mist van roet en stoom zal verdwijnen, waardoor het reizen meer comfortabel, goedkooper en vlugger zal geschieden? Leeft de generatie niet meer voort van de mannen, in Delft gevormd, welke zich niet door aesthetische bezwaren lieten weerhouden om de schilderachtige duinen bij den Hoek van Holland en bij IJmuiden door te graven, teneinde aan Rotterdam en Amsterdam havens te verstrekken welke tot de beste van de wereld moeten gerekend worden?

Wat het Verleden gepresteerd heeft mag niet aan het Heden, in den vorm van nieuwe gedachten, nieuwe stoffelijke scheppingen, als hindernis in den weg staan. Dat men dit zelfs in Delft soms inziet, blijkt uit het volgende. Aldaar is pas gebouwd een zeer modern, zeer grootsch en monumentaal bibliotheekgebouw, in een achterstraatje, bijna geheel bestaande uit lage, ouderwetsche arbeiderswoningen. Dat gebouw was noodig en er was geen andere plaats voor te vinden. (?! Red.) Dat er op het Oude Delft geen terrein aanwezig was om daarop dat monumentaal gebouw te plaatsen, heeft er dan ook geen aanleiding toe gegeven om de zoo noodige bibliotheek niet te doen verrijzen. Evenzoo mag de electrificatie van de tram langs het Oude Delft niet langer tegengehouden worden, omdat de een of andere aestheticus zich in het begin wat mag ergeren aan de elektrische draden.

Er is aangeraden om aan de Haagsche Tramweg-Mij. de verplichting op te leggen om de elektrische bovenge-

Geertruida. Toen hij die cigaret opgestoken had.

Jozef. Die heeft hij toch zeker niet opgerookt, niet waar?

Tamuto. Daarna heeft hij maar gerekend en gewerkt zonder éen keer op te kijken — tot het weer licht werd. Hij zal nu straks wel komen, en dan zullen wij het weten — dan zullen wij hooren wat hij doen wil. Ik ben machteloos (gaat moedeloos zitten, Oceana op).

Oceana. Dag mijnheer en mevrouw Gemma! Dag Tamuto! Hebt U een van allen Papa nog gezien? Neen zeker — ik hoorde dat hij den heelen nacht in de studeerkamer zat met boeken — en geen studieboeken, over ijzer en hout en zoo, als anders — maar gewone boeken over filosofie en klassieke werken. En dan praatte hij telkens hard op en schreeuwde heele zinnen — een erg verkeerde manier om tot kalmte te komen. Hij was gisteren boos op ons — ik hoop maar dat dat tenminste weer over is, het is niets goed voor hem, als hij zich zoo opwindt. Maar dat komt, dan verbeeldt hij zich dat wij zijn zooals hij ons niet hebben wil en dan wordt hij boos — o vreeselijk! Je moet erg op je woorden passen, een heeleboel woorden mag je niet gebruiken. Erwin had mij beloofd er eens een lijstje van te maken, dan konden we ons tenminste nooit vergissen. Daar komt nu natuurlijk ook niets van. Ik was eerst heel ongerust over dien jongen, maar nu Erica bij hem is, zal het wel gaan. — En Tamuto? Je hebt zeker niet geslapen vannacht? Dat dacht ik al. Je neemt het mij natuurlijk kwalijk dat ik hem die papieren gaf?

Tamuto. Het is gebeurd.

Oceana. Je hebt heusch niet genoeg vertrouwen in hem. Hij is wel wat eigenaardig, maar toch geloof ik niet dat hij erg verkeerde dingen doen zal. Hij kent zichzelf veel te goed om

leiding te doen eindigen aan de Nieuwe Plantage te Delft en de beweegkracht voor de tram door Delft te ontleenen aan een in de rijtuigen te bergen accumulatorenbatterij, een exploitatie dus volgens het z.g. gemengd systeem. Reeds lang heeft de ervaring geleerd dat de toepassing van het accumulatorensysteem bij elektrische trams ont-raden moet worden wegens zijn duurte en zijn onbetrouwbaarheid; er kan geen geregeld bedrijf mede onderhouden worden. Een groot bezwaar er van is nog, dat in de rijtuigen, waarin accumulatoren geplaatst zijn, een scherpe zuurlucht heerscht, doordat gedurende de lading der accumulatorenbatterij in de elementen gasbellen opstijgen, welke zwavelzuur bevatten. Waar verder het gewicht van een batterij ongeveer $\frac{1}{3}$ gedeelte van het treingewicht bedraagt, zou het onafgebroken medevoeren van dergelijke doode belasting, ook op het traject Den Haag—Nieuwe Plantage, uit den aard der zaak zeer kostbaar zijn en zwaar drukken op de exploitatiekosten, d. i. op de vervoerstarieven. Het is te hopen dat het Provinciaal Bestuur zich niet langer door allerlei ingebeelde bezwaren zal laten weerhouden om spoedig de vergunning tot electricificatie van de geheele tramlijn Den Haag—Delft te verleenen. Indien Delft de keus wordt gelaten tusschen de bestaande stoomtram en een elektrische tram langs het Oude Delft, dan zal men zich wel wachten zich nog langer tegen het modern, snel, comfortabel en economisch vervoermiddel te verzetten.

Electrische Tram Den Haag—Delft.

Geleuter over een stad.

Een reporter stelt nieuwe eischen.

Hiep, hiep, hoera! Wie heeft er niet gelezen het oerkrachtige stuk van den Vernufteling in het „Rose blad met den aardigen inhoud”. (Eventjes lachen) Eindelijk! Eindelijk is er opgestaan een echte stoere Hollandsche boerenjongen, zóó uit de klei getrokken, die durft te zeggen „as dat ze de heele zoi maar motte dempe, die heele „stinkende sloot zonder openbaar nut”.

niet aan andere menschen te denken. En hij is erg talentvol.

Tamuto. Juffrouw Mayland, u weet niet eens alles. Mijnheer Mayland weet het zelfs nog niet. Ik heb het hem nog niet kunnen zeggen — ik weet zelfs niet of ik hem nu al moet zeggen. — U en Uw vader bent allebei veel te vertrouwend. — Daar is hij! (Mayland op).

Mayland. Zoo kinderen. — Ik heb gewerkt, gewerkt — zooals de menschen vroeger werkten, wanneer zij probeerden de maatschappij met hun gedachten voort te trekken. Maar de gedachten trekken niet, zij komen armoedig achteraan hinken. — Ik had niet gehoopt jullie door woorden tot rede te brengen, ik had niet gehoopt een inzicht in den toestand te krijgen — maar ik wou voor mijzelf — mijn geweten, zooals ze dat noemden.... Alle oude dingen spoken in mij. In ben verward, ik weet niet hoe ik mij onder alles moet houden.

Tamuto. Zooals ik van U geleerd heb, mijnheer Mayland — U moet van de ideeën tot het leven, tot de werkelijkheid terugkomen.

Mayland. Dus jij gelooft dat je een wrak schip in den storm moet sturen, als er niets meer aan te verbeteren is.

Tamuto. Ik beweer dat U geen wrak schip bent en dat de werkelijkheid geen storm is, alleen maar verward. — U weet niet alles mijnheer Mayland: Herinnert U zich dat U mij waarschuwde, ik moest opletten wie onze vijanden waren?

Mayland. Ik heb je gewaarschuwd voor achterdochtigheid.

Tamuto. En wat zou U zeggen als U bemerkte dat de vijanden tot vlak bij U waren doorgedrongen.

Mayland. Wel, op den een of anderen dag verwacht ik dit.

Gaat naar de Varsity — 25 Mei.

Zoo'n flinkert toch! Zoo'n èchte telg van 't forsche geslacht dat zóómaar „een schilderachtig (sic.) duin doorgraaft om R'dam een goede haven te geven” (Je zou zegge hoe durft ie 't).

Wel zeker! „Een nieuwe tijd stelt nieuwe eischen”. Leve de Techniek! Valt allen neer in aanbidding en zingt de Verkeerspsalm van een twee drie, dempe dempe dempe!

Pietluttige verkeersagent! die met je armgezwaai nog niet eens in staat bent om te ordenen, de nare gedach-tetjes die in de leelijke straatjes van je genormaliseerd brein rondkruipen, leelijke electro enthousiast, wiens hart openbarst als een geitenkeutel in de zon als ie een trambel hoort, platte onaestheticus, baggeraar, riooltemmer, tandradwellusteling, burgelijke practicus, kneuterige demper, eenheidsprul, nuttig mensch!

Hè, dat is er uit. Ik wou alleen maar zeggen dat ik nog nooit zoo'n geleuter gelezen heb.

Dat gaat maar naar een tentoonstelling en knoopt daar een willekeurige beschouwing aan vast!

Wat dezen heer nu eigenlijk wil is me niet recht duidelijk. Wil hij hebben dat de H. T. M. het Oude Delft laat dempen?

Maar mijn waarde Volksvoorlichter! Dat zou zóó kostbaar worden dat men 't plan over de Phoenixstraat even goed zou kunnen doorvoeren, en dan hebben de aestetici hun zin.

Maar, als gij dat niet wilt, dan is Uw stuk perfide, en zeer tendentius, want dan moffelt gij de verkeersonmogelijkheden van een 15 min. tram met een wissel voor de Oude Kerk stiekum weg.

Of hebt gij, groote verkeerstechnicus, daaraan nog nooit gedacht?

In dat geval geef ik den welgemeenden raad: Stel U eerst eens een beetje op de hoogte van de zaak (er is genoeg over geschreven) alvorens dusdanig in publiek te blunderen.

CÉR.

Ik zal ze wel overtuigen, vijanden in mijn onmiddellijke omgeving vrees ik niet.

Tamuto. Welnu, mijnheer Mayland, Caulaincourt is op 't oogenblik uw voornaamste tegenstander.

Mayland. Caulaincourt — dus toch?....

Tamuto. En Erica Lhassa is zijn bondgenoot.

Mayland. En Erica.... Erica? Dat kan immers niet?

Tamuto. Hij heeft op 't oogenblik mijn plannen — hij heeft ze bestudeerd, misschien heeft hij ze volmaakt. In ieder geval is de situatie in zijn handen.

Mayland. Maar Tamuto — is dit de aanleiding van alles wat gisteren gebeurde? De Caulaincourt is door de Statenbond uitgezonden?

Tamuto. Door een Genootschap, dat ons syndicaat tegenwerkt.

Mayland. En hij zit nu daarboven, met jouw plannen?

Tamuto. En probeert te vinden wat ik niet vinden kon. (Caulaincourt op). Ah! de Caulaincourt — heb je het gevonden? Heb je het?....

Caulaincourt. Wat?

Tamuto. Je hebt er toch den heelen nacht aan gewerkt?

Caulaincourt. Ja, ik heb vannacht gewerkt. — Mijnheer Mayland, ik moet U om ontslag vragen. Ik zou hier wel graag willen blijven — het leven en de menschen trekken me aan — maar ik kan het niet volhouden, het is me te zwaar. Het kost me veel moeite, mij goed in de zaken te werken.

Tamuto. Je hebt het dus — niet gevonden, vannacht?

Mayland. En je wilt terug — ons werk in den steek laten? — Dan zullen we zonder je moeten werken. Waar zijn de plannen, Tamuto?

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Elementaire Zielsconflicten.

In den donkeren afgrond van mijn ziel schijnt een groen licht.

Geen rood licht, rood bessensaplicht of donkerrood bruin als de amandelvormige pitten van de pruimedanten. Groen is dat licht. Groen!... Groen!

Spinazie etende menschheid. En mijn vriend die daar te midden van gezeten, zich in zijn stoel rechtop bewoog, sprak: „Hier is de toekomst der Antroposofie!” Ja, dat zei hij en hij dacht!

Hier lichten, lichtende witte staan voor mijn huis. Zij droomen niet, dat doe ik!

En de avond kwam en de nacht kwam, eenzaam na den zonnigen dag. Ja zoo is 't ie nou! Asjeblijft!

Nee, het zit nog dieper!

Bloemen! Wanneer ik een bos annemonen pluk, verdroren ze in den avond, maar pluk je margerieten, dan staan ze lang te kleuren. Nee zoo niet, anders!

Romantiek in dorre eenzelligheid van zijn huidig bestaan. Te werken voor een ander stimulans! Romantiek is niet verrot.

„Want onder mijn lompen, daar klopt er een hart”. Zachtjes aan, want anders gaat dat groene lichtje uit!

Zoo reed ik dan uit in den avond op mijn paard. Ik nam den weg door het bosch. En het was donker!

Stel je eens voor een pijl te kunnen breken, die je vormde naar eigen inzicht.

Dat je die brak met een somber gebaar boven het hoofd van de veelgeliefde, die je snoode verliet. Haha! Denk eens, dat er een Groote God was, die den donder liet knetteren naar Eigen Welbehagen!

In het schrijven van hoofdletters ligt de grondgedachte van het Heelal!

Denk niet, dat de storm van mijn woorden het groene lichtje doen ondergaan!

Kent Ge den zwarten eend in de vijver achter het denbosch? Ik ook niet! Welnu, deze eend dan had zich zijn bestaan gedacht als rankige modderplanten aan den oeverkant.

Tamuto. Hij heeft de plannen.

Mayland. Caulaincourt heb je de plannen? Geef ze terug.

Caulaincourt. Ik heb geen enkele verbintenis aangegaan, ik heb hier verder met niemand iets uit te staan, ik ga weg.

Mayland. Dan zal Tamuto nieuwe plannen moeten ontwerpen.

Tamuto. Meester het kan niet! Wat ik geleverd heb was het uiterste, meer kan ik nooit geven, en hetzelfde zal ik ook nooit vinden, ik heb het hem verteld — hij weet dat het niet kan — vraag hem de plannen terug — smee hem er om!

Mayland. Caulaincourt — ik begrijp niet.... (Oceana komt naar voren).

Oceana. Mijnheer de Caulaincourt, U bent hier gekomen om het werk van mijn vader te zien?

Caulaincourt. Zeker, daarom ben ik gekomen.

Oceana. En nu hebt U het gezien en gaat terug met de plannen van Tamuto bij U, terug naar de Statenbond waar de vijanden van vader wonen, om hem die plannen uit te leveren?

Caulaincourt. Zoo ongeveer is het.

Mayland. Als een betaalde spion ben je hier bij ons gekomen? Je hebt genoeg gezien en gaat terug?

Caulaincourt. Ik ben nu waar ik wezen wil en kan dus rustig vertellen hoe alles zich toegedragen heeft. Mijn werk aan een fabriek, het steeds terugkeerend ontwerpen van dezelfde machines, verveelde me. Ik bedacht dat alles in de Nieuwe Wereld hetzelfde is, zoodat het mij niets zou geven ergens anders werk te zoeken. Toen hoorde ik van U, mijnheer Mayland. Dat trok me aan. Als je de Statenbond uit wilt naar de een of andere plaats, om daar in hun naam werk te krijgen, dien je het bestuur door een bijzondere studie van de plaats op te vallen.

Gaat naar de Varsity — 25 Mei.

's Nachts, als de sterren gleden door het gewelf, ontwaakte de zwarte eend en met hem de duisternis alleen. Ik geef hiermee te kennen, dat de kleurlooze middenstof zich als een moeras-lilie ziet, als het donker is.

Hoe kom ik nu aan mijn eenige en ondeelbare ziel met hoofdletters?

Ziet, daarvoor ging ik te rade bij de jeugd met hun Christelijke jonge hart.

Ik had geklopt en mij werd open gedaan. „Bid en werk” stond aan den ingang. Hetwelk zeer te pas, overwegende bij mij zelf, zijn vrije tijd nuttig te besteden.

Ik zei: „Ik ben gelokt . . .”. „Wablief”, vroegen ze me. Ik zeg: „Nou ja. Ik voelde me geroepen . . . Juist”, zeiden ze . . . — om U te raadplegen betreffende de eenheid van mijn zielsgesteldheid”.

„Gelieve U te vervoegen Afdeeling „Innerreperatur”!

Ik klopt weer aan. Daar stond alleen in het hemelsche licht gebaad een jonkman aan het opene venster.

Ik zeg: „Ik denk . . .”. „Mis”, zei 't ie, „gaat U zitten. U moet niet denken! Laat U zich maar gaan”.

Ik zeg: „Ik zie ze al vliegen”.

„Mis” zei die, „met de beenen aan de grond blijven. Denkt U eens niet!”

Ik zeg: „Ook een kunst!”

„U staat aan den oever . . .”

„Van een snellen vliet”.

„Juist”, zei d'ie, en wat ziet U nou!”

Ik zeg: „Zien? Waar?”.

„In den snellen vliet natuurlijk.”

Ik kijk en kijk. „Modder!” — „Mis!” — „Een scheepje!” — „Mis!”

Ik gaf het op. „Wel de snelle vliet, natuurlijk!”

Kent Ge het machtige tintelen in de koele toppen van Uw rechterhand, wanneer Ge gezeten zijt in Uw ebbenhouten leunstoel en door de deur glibbert naar binnen iets, wat met de welluidende naam van „half-zacht” kan betiteld worden. Beheerscht U, want zoo'n ongeluk komt zelden alleen.

Ik schreef dus een studie over de libertinage van eilandbewoners met een bestrijding van uw stelsel, waarvan ik tegenstander ben. De brochure viel in den smaak, ik werd uitgezonden. Ik kreeg de opdracht zoo veel mogelijk van uw plannen in handen te krijgen en ze mee te brengen.

Oceana. U werkt voor het stadsbestuur, maar U houdt toch niet van het leven daar, anders zou U niet zoo'n moeite gedaan hebben om weg te komen.

Caulaincourt. Ik wou afwisseling hebben en de strijd met iemand als uw vader trok mij aan.

Oceana. U noemt dat strijd? U durft dat strijd te noemen? U hebt in een hinderlaag gelegen en U hebt hem overvallen. Maar ik geloof niet dat het is zooals U zegt, er is iets anders waarom U weer terug wilt. U wilde weg uit Amerika en hier was het werk en het leven voor U.

Caulaincourt. Ik heb dat een oogenblik gemeend, ik heb in alles durven gelooven — door U, juffrouw Mayland. Gisteren bent U het geweest die mij heeft laten zien dat het beter voor mij was mijn eenvoudige plicht te doen.

Mayland (mompelend). Plicht — dat is het woord . . .

Oceana. Vader, dwingt U hem hier te blijven.

Mayland. Dat kan ik niet kind, hij is vrij. Hij heeft gelijk — aan zijn kant is het recht — zooals ze dat daar noemen — want wij vergeten onze plicht. Wij hebben al zooveel jaren lang onze plicht vergeten.

Tamuto (smeeënd). Meester — vraag hem om onze plannen! Mijn werk!

Mayland. Mijn arme vriend — ik kan niet.

Oceana. Maar ze zijn niet van hem! — Het is toch heel

Gaaf naar de Varsity — 25 Mei.

Zoo is dan mijn pen in voortdurend gejach. Zoo is het met mij en mijn ziel en het groene lichtje, naast dat kloppende hart. Je moet toch licht hebben om de zaak te repareeren!

Functie! Daarom draait alles! Wanneer y geen functie van x was, dan kon je niet in een spoortrein zitten. Gek hè!

Maar dan heb ik nog een broer, lijdende aan Eurythmie. (Dit is de Uitspanning der Antroposofie). Die komt met zwarte kijkoogen op me af en dondert me toe:

„Broeder, waar zijn Uwe gereedschappen?”

„Nou”, zeg ik, „netjes schoongemaakt en opgepoetst.”

„Zoo” zei d'ie, en draaide zich om zijn Y-as. Maar dat mocht hij niet weten. Hij draaide om zijn eigen menselijke — nee niet gedachte — maar bestaande middelpunt en zocht aan den hemel de Cassiopeia. Daar heeft hij lang naar gekeken. Toen sprak hij somber en zwaar:

„Broeder, de zon is ondergegaan in het Westen en komt op in het Oosten! De dag van heden zal zijn als de dag van morgen.”

„Bedoel je dat het morgen ook mooi weer zal zijn!”

„De dag des Oordeels is niet verre meer en U zal reken-schap worden gevraagd van Uw daden.”

Ik zeg: „Jawel!” En omdat het nu droog is heb ik de gereedschappen uit het kastje gehaald. Toen was hij verheugd! „In het zweet . . .” enz. enz.

Ik zeg: Je hoeft niks te vertellen, zeg maar, hoeveel ik bij je verdienen kan!”

„Verdienen,” zei 't ie, verdienen? Het eeuwige leven en de grondelooze rust en de 12 lotusbladeren zul je zien, ruiken en hooren groeien.”

„Mooi”, zei ik, „Geef mij maar een bordje havermout” en ik harkte in zijn tuin. Maar daar kwam hij al weer aan met zijn groote kijkoogen.

Ik zeg: „Is 't weer mis!” „Jawel”, zei 't ie, 't is weer mis, want je weet niet, wat je doet!”

Ik zeg: „Niet weten wat ik doe? Harken!”

„Mis”, zei 't ie, „Raak” zei ik. „Mis!” zei d'ie en keek zwart, „stof opjagen!”

„Ook een gijn”, zei ik.

„Weer mis” zei d'ie. „Ernst is 't Leven, met een groote L. Je moet weten wat je doet, anders heb je er niets aan. Alles leeft in jou. Dan eerst kan je met Liefde je arbeid doen. Het doode ding —.”

eenvoudig. — Tamuto kon ze niet afmaken, hij wel — ik heb ze toen aan hem gegeven.

Mayland. Jij! — En je hebt er geen voorwaarden bij gesteld?

Oceana. Dat begreep hij toch wel. Hij moest Tamuto en U eruit helpen. Als hij klaar was, de papieren terug geven en verder mee werken.

Mayland. Dan kunnen wij er niets meer aan doen. Jij kon niet weten dat hij ze mee zou nemen naar Amerika.

Tamuto. Ik had het kunnen weten — ik wist al zoo lang van hem en Erica Lhassa — maar ik hoopte dat hij nu wel zou inzien dat hier bij ons zijn werk was. Je kunt bij hem niets voorzien — nu wil hij hierheen, dan daarheen.

Caulaincourt. Ja zoo was het — ik zocht hier het leven en de veelheid.

Mayland. De veelheid — ook dat woord ken ik.

Caulaincourt. Van nu af aan ken ik nog maar één richting. Ik ga.

Tamuto (half fluisterend smeekend). Zeg mij tenminste of je het gevonden hebt.

Caulaincourt. Wat komt dat er nog op aan?

Tamuto. Je weet dat het voor mij alles beteekent, zeg het mij! (Caul. zwijgt!) O, je bent wreed! Jij, die twijfel kent — hoe kun je zoo wreed zijn!

Mayland. Stil Tamuto, laat hem gaan, hij heeft gelijk.

Caulaincourt. Ik hoef dus alleen nog maar afscheid te nemen. (Erica en Erwin Lhassa op. Erwin ontwijkt Oceana).

Oceana. Erwin! — Wat is hij bleek! Erwin je komt weer hier, is het niet?

Lhassa. Wees jij stil, vrouw. Ik heb je afgezworen, ik ben

Ik zeg: „Wablief”. „Ja”, zei 't ie, „dat doode ding is dood, maar wij zullen het 't leven teruggeven!”

Ik zeg: „Kan je tooveren?”

Toen zei hij: „Eenvoudige ziel!”

Toen ben ik kwaad geworden. Ik zeg: „Als jij jouw's gelijken en die geleerde pieten wilt vernachelen, dan moeten die dat weten! Maar als je mij aan mijn eenvoudige ziel komt, dan” Wat ik hem toen gezegd heb, dat hoeft hier niet herhaald te worden.

Ik ging heen. Maar hij stond weer naar de sterren te turen en zei: „O eenvoud, oh Leven, oh Liefde tot het Leven, Geluk en kracht U wil ik plukken, mijn zaai-sterretjes, mijn tintel-dartel lichtsterretje van den zwarten Hemel. En ik zal U zetten in mijn hart naast het groene lichtje, in mijn kloppende, bonzende, trillende, jagende hart”.

Dat heeft hij gedaan!

M. H. K.

AAN DEN ZOETZACHTEN EN SEHNSÜCHTIGEN ZANGER UIT HET VORIG NUMMER.

Jij Zuidelijke onverlaat

Die mijn geboortegrond zoo smaadt,

Die heel je ziel in Limburg liet

En daardoor 't mooie hiër niet ziet.

Al is het land hier ook wat plat,

Op heuv'len niet gebouwd de stad,

Toch, van m'n leven geef 'k de helft

Voor 't wonen in m'n dierbaar Delft.

Wanneer 't piano-orgel speelt,

Je juffrouw lieflijk medekweelt —

Wanneer z' in eensgezindheid betrachten

De Cavalleria verkrachten —

Wanneer de zon zoo heerlijk braait,

De Lentelucht naar binnen waait —

Dan — zijn w' ook al eens stom verkouden —

Is 't hier toch heusch wel uit te houden.

bij de kluzenaar. Ik blijf bij hem. Ik kom hier alleen om afscheid te nemen (gaat in de hoek zitten, van haar afgekeerd).

Erica. Mijnheer Mayland. U heeft ons hier laten komen om opheldering te geven over de dingen die gisteren gebeurd zijn.

Mayland. Het hoeft niet meer kind, ik heb alles zoowat gehoord — ik ben een heeleboel wijzer geworden sinds gisteren, of liever gezegd ik heb al de wijsheid van mijn mannelijke jaren weer verloren, ik ben terug gevallen in mijn oude ideeën. Er is veel waars in de dingen die jullie denken. Ik begrijp alleen nog niet waarom jij — wat was er gisteren met je? Wat heb jij met alles uit te staan?

Erica. U weet toch dat ik zijn medeplichtige ben — dat ik even goed een verrader onder uw dak was (zacht tot hem). — Maar ik zal U nu heelemaal de opheldering geven, die u wenschte, door een daad (gaat naar Caulaincourt). U wilde heengaan, met Tamuto's ontwerp?

Caulaincourt. Zeker, juffrouw Lhassa.

Erica. Ik zal in uw plaats het wegbrengen. U blijft hier — ik ga voor goed weg (algemeene verwondering, vragen). Ik kan na alles wat ik hier misdaan heb, niet langer blijven. Ik heb begrepen dat ik hier schuld had, ik zal boete doen. (Mayland buigt bij die woorden in wanhoop het hoofd. Erica tot Caul.): Geef mij de plannen, ik wil ze hebben! Moet ik U dwingen? Ik kan het.

Caulaincourt. Door een schandaal te maken. (Mayland zacht: Schandaal!)

Erica. Zoo iets. Geef ze mij. (Caulaincourt geeft ze haar schouderophalend, zij neemt ze, en bij de deur gekomen reikt ze ze aan Tamuto over die ze met een vreugdekreet aanneemt

Wanneer het groen zich weer ontplooit
En 't Oude Delft zich heerlijk tooit,
De toren schuin om 't hoekje gluurt —
Dat 's toch wát mooi.... zoo lang het duurt.

Zoolang het grachtwater nog wiegelt
En 't beeld der stoomtram nog weerspiegelt,
Al sterf ik dan ook van de stank,
Loopt over mij toch 't hart van dank.

'k Wil langer niet deez' lofzang zingen,
Mijn luit voor jou z'n toon ontwringen:
Stik in je bronsgroen eikenhout
Of in de zee.... dat laat me koud.

SIJMEN SOETEKOUW.

STUDIE EN TECHNIEK.

CENTRALE COMMISSIE TOT BEHARTIGING VAN DE STUDIEBELANGEN DER INGESCHREVENEN AAN DE TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De President en de Secretaris houden spreekuur elke
Woensdag van 11^{1/2} tot 12^{1/2} uur, ten huize van den
Secretaris, Laan van Overvest 54.

VEREENIGINGSLEVEN.

LEEGHWATER.

Oprichter A. HUET.

Het Bestuur stelt de volgende kandidaten:

Voor het Bestuur: H. Furstner, Voorzitter, E. Kann,
Secretaris, A. Mohr, Penningmeester, W. J. M. Michielsen,
Commissaris, Afgevaardigde C. C., J. F. Ebeling, Archivaris.

Voor de Verificatie-Commissie: C. Steenhoek, J. M. de
Munck Keizer, M. L. Kalff.

en er mee wegvliegt. Caulaincourt gaat naar haar toe, woedend).
Oceana — zoo heb je het mij geleerd.

Oceana. Het was goed, Erica. Ik kon dit alleen niet doen.
Zien jullie nu wel dat het heel eenvoudig is. (Tamuto heeft de
plannen nu doorzien).

Tamuto (juichend). Hij had het gevonden (tot Caul). Het
is goed, goed, het is meesterlijk!

Caulaincourt. Dit is een bespotting — juffrouw Lhassa. —
U moet me werkelijk wel haten om zoo te handelen!

Erica (tegenover hem). Voelt U het nu — weet U nu wat
het is? — Ja, en op dit oogenblik ben ik vrij, ik heb boete
gedaan en mijn schuld is gedelgd. Het vreemdste van alles is,
dat ik U nu niet zoo meer haat — ik geloof zelf dat U me op
dit oogenblik heelemaal onverschillig bent.

Caulaincourt (donker). Dat zullen we zien (grijpt haar bij
de polsen). Weet U wel dat U een gevaarlijke avonturierster bent?

Erica. Laat me los!

Caulaincourt. Weet je wel dat je me bedrogen hebt, dat
je me in mijn ongeluk hebt gestort. Weet je wel dat ik door
jou nu uitgestooten ben uit deze beide samenlevingen? (Laat
haar los).

Erica (zacht). Vergeef me!

Caulaincourt. Ik heb niemand meer op de wereld.

Erica (hartstochtelijk). Ik wil alles voor je zijn. Tristan, ver-
geef me?

Mayland (een spoor van hoop in hem). Tristan — heet hij
Tristan? — Tristan de twijfelaar — kom bij ons — keer terug
in onze samenleving — je kunt alles gelooven, jij, geef mij het

Gaat naar de Varsity — 25 Mei.

SPORT.

DE AANSTAANDE VARSITY.

Als men ons vraagt, wacht Laga een goede kans, dan
gelooven we deze vraag zeker bevestigend te kunnen be-
antwoorden, zoowel voor het hoofdnummer, als voor de
bijnummers.

De oude vier gaat na een tijd van stilstand, weer goed
vooruit en wel speciaal de slag in stijl en in uithoudings-
vermogen. Zondag j.l. werd een baan van 3 K.M. getrokken.
Zonder start in een tempo van 26 afgaande, verhoogde
de slag het tempo geleidelijk, tot het in de laatste kilometer
30 geworden was. De laatste 300 M. werden nog afgespurt
in een tempo van 36. De tegenwind en het kalme tempo
gedurende de grootste helft der baan in aanmerking ge-
nomen, lijkt ons de tijd van 11 min. 48 sec., niet slecht.
Vrijdag 19 Mei wordt een tweede baantje getrokken tegen
de jonge vier. We vertrouwen dat, mits de weersomstan-
digheden dezelfde zijn, er nog aardig wat van de tijd af kan.

Sinds de aanvullingsvier het won van de jonge vier,
zullen als jonge vier uitkomen:

G. de Groot, boeg 68 K.G., P. M. Duyvis, 78 K.G.,
A. C. Beynen, 76 K.G., W. Rösingh, slag, 79 K.G.

De nieuwe samenstelling beschikt over een minstens
even goede snelheid als de vorige combinatie's en zonder
uitzondering over voldoende uithoudingsvermogen. De inzet
van de beide slagen kan nog veel verbeteren.

De jonge acht, die zijn oude samenstelling behoudt:
De Groot, (boeg), Lieth, Van Essen, Rösingh, Beynen,
Duyvis, Krips, De Laive (slag), trok Maandagavond een
baan van 2 K.M.

Na 20 startslagen, ging de slag langzamerhand in het
baantempo van 30 over, op de helft der baan afgewisseld
door een spurtje. De eindspurt kwam niet erg hoog, dat
moet nog beter worden. Toch is de tijd, 6 min. 47 sec.,
behoorlijk.

De overnaadsche krijgt een lichte boot van de „Maas”.
Daarin zullen ze nog wel een baantje trekken. Ook in de

geloof in mijzelf en ons werk terug, je kunt het, je hebt dat...
het vermogen, het....

Tamuto. Het genie!

Mayland. Kom bij ons terug — blijf bij ons!

Caulaincourt. Ik kan alles gelooven, maar ik werd ge-
slingerd en ik liet mij gaan — daar even zag ik waarom ik moest
nu zie ik niet meer — het is verward. Erica — waar moet ik heen?

Mayland. Bij ons! Geef mij mijn geloof terug.

Caulaincourt. Ja.... misschien is het zoo.... maar ik
weet het niet.... er moet een wijsgeer komen, een helderziende....

Erwin (roepend). Ja — hier blijven — alle scheppers bij elkaar!

Caulaincourt. Het is mogelijk.... dat hij zelfs gelijk heeft.
— Maar ik kan immers niet, na alles wat hier gebeurd. Hoe
kunt U ons ooit vergeven wat wij wilden doen?

Mayland. Dat weten wij niet — vergeven — kinderen,
luister nu allemaal — vergiffenis bestaat er niet meer! Ontworstel
je aan je oude zelf, en geloof aan het nieuwe en dan is het er —
dan ben je vrij en dan heb je je schulden van vroeger afgewenteld.
Je moet je zelf vergeten. Als dit allemaal woorden waren, die ik
van anderen had gehoord, zou het onwaar zijn — maar ik weet
het zoo goed van vroeger — van mezelf; ik ben hier gekomen
met schulden beladen, met schuld aan de maatschappij, die me
hierheen had laten gaan om werk voor haar te doen. Ik heb dat
werk niet gedaan, ik heb de oude schulden afgewenteld. Toen
mijn vrouw en ik de Oceana gezien hadden, wisten we dat hier
ons leven zou zijn, hier alleen. Oceana werd geboren, mijn vrouw
stierf, en wij werden de burgers van de nieuwste wereld. Hier,
in de nieuwste wereld, is mijn werk geworden. Wij waren een
hoogere wereld binnengekomen en wij hebben ons vroegere zijn

zware „Harry” weten de heeren Baldinger, (boeg) Hoffmann, Touder, van Heerdt, (slag) een aardige snelheid te bereiken. De sciffeur moet op doktersbevel helaas een weekje rust nemen.

v. N.

SCHAAKRUBRIEK.

NEDERL. STUDENTEN SCHAAKWEDSTRIJD
op Zaterdagavond 13 Mei en Zondag 14 Mei
in Café „Hollandais” te Den Haag.

OPRICHTING v. d. NED. STUDENTENSCHAAKBOND
op een Vergadering op Zondag 14 Mei te 7.30 u.

Zondag 14 Mei heeft te Den Haag de oprichting plaats gehad van den Nederlandschen Studenten Schaakbond. Deze zal zich voorloopig ten doel stellen het uitschrijven van persoonlijke wedstrijden. De oprichting werd dan ook voorafgegaan door een dergelijken wedstrijd. Deze werd echter, daar den Bond pas na afloop opgericht zou worden, uitgeschreven door de Delftsche Studenten Schaakclub.

Hoewel de deelname treurig was had de wedstrijd toch een geanimeerd verloop. Er werd gespeeld in groepen van 4 personen. Als prijswinnaars traden op:

Groep A: 1e en 2e prijs: L. M. C. Chambry en L. G. van Dam, ieder met 2½ punt.

Groep B: 1e prijs: J. H. van der Meulen, met 2½ punt; H. R. Hymans, met 1½ punt.

Groep C: 1e prijs: K. M. Bergsma, met 3 punten, terwijl de overige deelnemers ieder 1 punt veroverden.

Groep D: 1e prijs: W. v. d. Horst met 2 punten; 2e prijs: A. H. Belinfante.

Groep E: 1e prijs: D. Thoenes, met 3 punten; 2e prijs: S. Smit, met 2 punten.

Groep F: 1e prijs: J. W. Wiebols met 3 punten, terwijl de overige deelnemers weer ieder een punt veroverden.

Speciaalprijsen werden toegekend aan: H. R. Hymans, W. van der Horst en A. W. A. Meyer.

Na afloop werd gezamenlijk gedineerd, waarbij ook de heer Te Kolsté aanzat.

Op de 's avonds gehouden vergadering werd tot de oprichting van bovengenoemden bond besloten. Hij zal als

met schulden en plichten in de andere achtergelaten, waar het misschien nog wel ergens tusschen de grauwe menschen in de grauwe straten rondwaalt. Vergeef je zelf, mijn zoon en kom binnen! Kom binnen!

Oceana. Mijnheer de Caulaincourt, U herinnert zich misschien nog wat U mij gisteren gevraagd hebt?

Caulaincourt (verlegen). Ja.... (een inval). Ik geloof heusch dat ik het achtergelaten heb in de oude wereld.

Erica. Oceana, zul je nu eindelijk van hem weggaan? — Tristan, wil je voor mij ook vergeving vragen aan mijnheer Mayland?

Mayland. Maar mijn lieve kind!

Caulaincourt. Zij heeft de woorden niet goed verstaan mijnheer Mayland. Mag zij met mij hier blijven? (tot Erica). Liefste — wij dachten dat wij samen tegen alle anderen zouden moeten vechten — je wilt nu toch ook wel samen met mij in hun verbond meewerken?

Erica (in zijn armen). Overal, Tristan, met jou. Maar zul je geduld met mij hebben, want ik zal een moeilijke vrouw voor je zijn.

Caulaincourt. Als Erwin maar genoeg met mij neemt.

Lhassa. Goed — mooi — allemaal goed, mijn duifjes — als je mij maar met vrede laat, bij mijn kluzenaar.

Oceana. Erwin neem je mij niet mee — ik ben dol op je kluzenaar!

Lhassa. Weg, vrouw! Blijf aan die kant, ik heb alle aardsche liefde afgezwoeren. De heilige man en ik weten het geheim alleen — het is niet voor jullie — voor geen van jullie allemaal — jullie zijn vleesch — vleesch! Weg!

Gaat naar de Varsity — 25 Mei.

leden erkennen zoowel vereenigingen als persoonlijk leden. De contributie der laatsten bedraagt f 1.50 per jaar, die der vereenigingen is f 5.—, f 7.50 of f 10.—, al naar gelang het ledenaantal 20 of minder, 21—50 of 51 of meer bedraagt.

Alle vertegenwoordigde vereenigingen traden toe, te weten: „Philidor” en „Caïssa” te Amsterdam, de Delftsche Stud. Schaakclub te Delft, „Morphy” en „Scaec” te Leiden, Rotterdamsche Studenten Dam- en Schaakclub te Rotterdam en „Lasker” te Utrecht.

Het dagelijks bestuur zetelt het eerste jaar te Delft en bestaat uit: M. H. Ekker, Choorstr. 58, Voorzitter, en J. H. v. d. Meulen, Molslaan 25, Secr.-penningmeester, het alg. bestuur is als volgt samengesteld: M. Ch. de Jong (A'dam), W. v. d. Horst (Leiden), C. Th. de Meyer (R'dam) en J. R. G. de Veer (Delft) en G. H. Slotemaker de Bruïne (Utrecht).

Ten slotte werd besloten den eerstvolgenden wedstrijd te doen plaats hebben eind October of begin November, en wel om zooveel mogelijk aan de christelijke schakers tegemoet te komen liefst niet op een Zondag.

De oprichting van een eigen blad leek voorloopig te gewaagd. In plaats daarvan zou aan „Minerva” worden verzocht de opneming van een schaakrubriek, met welke verzorging de heer Van Dam zich eventueel zal belasten.

BOEKBESPREKING.

ANNARIUM DER R. K. STUDENTEN.

Deze typografisch welverzorgde uitgave (waarvan het permanente jasje nog vaak door profane geesten wordt aangezien voor een reclame van Pool's tandpasta) werd ons toegezonden met het verzoek het „spoedig” te willen bespreken.

Men zal het mij zeker niet ten kwade duiden, als ik beken dat ik 't niet geheel gelezen heb, met het oog op den omvang (400 pag.), zoodat ik slechts enkele deelen, welke ik toevallig las, en de hoofddruk zal bespreken.

Erica. Je zult toch toch wel op onze bruiloft willen komen Erwin?

Lhassa. Ik wil nergens komen waar ik om je moet lachen, zooals daareven. Jullie meenen het zoo goed — jullie geloof het zoo heilig — maar het is allemaal niets — een beetje.... een armelijk beetje — maar hou je geloof — de kluzenaar vindt het zelfs heel mooi — misschien breng ik het ook nog eens zoo ver.

Caulaincourt (tot Tamuto). Nu je me vertrouwen kunt — ik ben nu voor goed aan jullie allen gekoppeld. —

Tamuto. Ik heb je vannacht aan het werk gezien — aan mijn werk — wij zijn vrienden in de idee — (zij drukken elkaar de hand. De Gemma's die het alles met schrik, verbazing en vreugde hebben aangezien, komen erbij).

Jozef. Kijk, vrouwtje, dat hadden we nou wel niet gedacht.

Geertruida. Mijnheer Tamuto, het is mooi van U, dat U zich zoo met vroegere vijanden weet te verzoenen.

Jozef. Toen geloof ik dat het allemaal te hoog en te wild is gegaan. Als U zoo eens tegen elkaar had gezegd: we zijn maar menschen, we kunnen niet zooveel verdragen, dan was het wel wat rustiger geweest.

Geertruida. Man, dat is waar, maar bedenk dat nou alles weer goed wordt en dat is toch veel mooier.

Jozef. Och Truitje, dat denk je maar, omdat je nou eenmaal een dom vrouwtje bent, maar heusch, dat is allemaal hetzelfde.

Lhassa. Mooi, mijnheer Gemma, het is allemaal hetzelfde — dat is een waar woord, een woord van levensernst en wijsheid. Het is allemaal hetzelfde, hou je aan die moraal; menschen, laat je door elkaar schudden als een spel kaarten, het is allemaal hetzelfde!

De redactie van dit jaarboek verkeert in vergelijking met de samenstellers van andere almanakken in een zeer gunstige positie, daar zij beschikt over H.H. studenten uit alle universiteitssteden. Met het oog hierop, is 't geheel me zeker niet meegefallen.

Vooraf het teekenaarwerk is beneden peil.

De teekenaar van de kalender b.v. moet bedenken dat „du sublime au ridicule il n'y a qu'un pas". Hoewel technisch knap geteekend, doen de houterige figuurtjes in de vaak al te conventionele opzet een beetje lachwekkend aan (zie bijv. de kaalhoofdigen in Mei die naar dat wolkje kijken of de bekende voorstelling van het uitermate doornige pad der deugd in Sept.).

De teekenaar van de hoofden boven de vereenigingen daarentegen voelde zijn machteloosheid en trachtte de geestelooze voorstellingen te releveeren door ze te voorzien van etikettes met latijnsche spreuken zoodat je nu tenminste weet wat-ie bedoelt.

Nog treuriger is 't gesteld met de gekleurde karikaturen, die monsterachtig zijn, en door 't andere papier en procédé geheel uit 't boek vallen.

Aan hetzelfde euvel lijdt het flodderige quasi modern-artistieke knoeiseltje bij het zéér kleine drama „Angelina", zoodat ik tot, de slotsom kom dat dit gedeelte, in vergelijking met andere almanakken, droevig is.

Wat nu de tekst aangaat, hierin is de concurrentie met de andere studentenjaarboeken niet eerlijk, daar ruim 100 pagina's gevuld zijn met stukken van „grooten menschen" als Dr. Beekman, Gerard Brom e.a.

Bij een waardebeoordeling van een almanak, die toch bedoelt weer te geven de geest onder de studenten, moeten dergelijke stukken buiten beschouwing blijven. Alleen het stuk van Dr. Beekman heb ik om begrijpelijke redenen gelezen, waarbij me weer opviel, hoe jammer het is dat de schrijver nooit kan nalaten om allerlei autoriteiten te citeeren die de meesten toch nooit gelezen hebben. Neem bijv. een zinsnede als deze: „men zal van u verlangen dat gij zijt geworden een homo faber in den zin van Bergson", waarbij dan verondersteld wordt dat men Bergson gelezen heeft of althans zijn begrip „homo faber" bekend is. Niettemin is dit een zeer merkwaardig artikel en alleszins het lezen waard.

Mengelwerk (van studenten) is in 't algemeen „niet slecht", zooals de meeste almanak-verhaaltjes, en is aanwezig in een benijdenswaardige quantiteit (200 blz.).

Op een enkel wil ik iets dieper ingaan.

Het stukje „'t verhaal van Hans" is vrij geslaagd. Er zit stemming in, al is 't hier en daar gewild-grof, en 't eind

Tamuto (tot Mayland). En toch, meester, is mijn twijfel nog niet weg. Ik heb gezien dat ik nog niet alles kan wat ik wil, ik ben nog niet klaar. Laat mij in plaats van Caulaincourt naar Amerika gaan, laat mij daar worden wat ik wezen moet voor U en uw werk. Laat mij voor een maand gaan!

Oceana (bij hem). Tamuto, voor dat je gaat moet je bedenken dat ik nu hier alleen achterblijf. Erwin heeft mij verlaten, Caulaincourt heeft zijn verklaring ingetrokken, jij bent de eenige die mij overblijft en je zou nu ook van mij weggaan. Blijf Tamuto, voor mij!

Tamuto. Ik moet gaan voor uw vaders werk.

Oceana. Voordat je gaat, Tamuto, ga eens met mij samen naar het ruischen van de zee luisteren en zeg dan of je nog weg kunt.

Lhassa. Luister niet naar het gezang van de sirenen, Tamuto!

Oceana. Tamuto, luister, luisteren naar het ruischen van de zee.

Mayland. Kinderen, kinderen, dat is het niet; niet droomerig luisteren naar het ruischen van onze zee — de groote hartstocht en heftige leven, het werken alleen is de bevrijding in onze wereld. — Caulaincourt, Tamuto grijp het leven aan en in de eerste heftige omhelzing ga je als een vrij mensch in je zelf

Gaat naar de Varsity — 25 Mei.

erg slap. Het is jammer dat nog die half-zachte brief eraan toegevoegd is, waar 't verhaal best als fragment had kunnen ophouden.

Het kleine drama „Angelina" is een slappe beschouwing over de waarde van uiterlijk en innerlijk schoon, waarbij een onwaarschijnlijke dichter te pas komt, benevens gevig over weemoedig omfloerste Chopinwalsen enz.

Het boven reeds besproken prentje erbij, geeft de stemming van 't verhaal zeer juist weer, doordat 't óók naar is.

Thans echter komen we aan de Poëzy, door enkele neutrale versjes vertegenwoordigd. Alleen de quatreen „Dood en Leven" maken hierop een uitzondering.

Hoor de dichter zingen:

„O zoete, bitterzoete bittere zonden"

waarbij hij zóómaar de combinatie zoet-bittere overslaat, om na zijn „angsten dierlijk te hebben uitgeschreeuwd" ronduit te verklaren „weg duivel, ik ben niet uw buit."

Dan komend aan de „Deugd", beweert hij paradoxaal dat ze is: „loonend vaak", om dan (verstandiger) te betoogen dat ze is als „versch water zonder kleur", „gezond brood zonder smaak" enz. en besluit dan lokkend te roepen „Kom kleine deugd!" hopen zoo den hemel te verdienen, hetgeen met 't oog op „zalig zijn de armen van geest" wel lukken zal.

De redactie dient te waken tegen de opname van dergelijk geleuter. Gelukkig is 't prozagedeelte veel beter, en hoeft in 't algemeen niet onder te doen voor dat in andere studentenjaarboeken.

Als ik nu het geheel nog eens overzie, en aanneem dat dit nu een weerspiegeling is van den geest onder de R.K. studenten, dan moet ik bekennen dat deze sfeer mij persoonlijk niet onverdeeld sympathiek is. Te vaak echter is een geest „misunderstood", en het is dan ook daarom dat ik bijv. den „stud" die het verslag der R.K.S. Drankbestrijdersclub te Delft heeft geschreven de gewetensvraag wil stellen of hij een sigaret een „sig" of wel een „retje" noemt.

H. R.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

De promotie tot doctor in de technische wetenschap van den heer H. G. Derx, scheikundig ingenieur, op Woensdag 10 Mei j.l., geschiedde „met lof".

op. En als ik dan jullie tweeën zie gaan, krijg ik misschien mijn geschokt vertrouwen in den nieuwen mensch terug.

Oceana. Vader vergeet U, dat ik altijd bij U ben geweest? Mayland. Hoe dat zoo, mijn lieveling?

Oceana. Ben ik dan niet de nieuwe vrouw voor U? — Vader, ik ben wanhopig — ik heb drie mannen gevraagd en alle drie hebben ze me afgewezen voordat ik het zeggen kon.

Jozef (slim). Als ze vooruit geweten hadden wat U ging zeggen

Mayland. Kind, je bent nog jong . . . achttien jaar

Lhassa. Ze heeft drie mannen gevraagd en wil daarom de nieuwe vrouw genoemd worden — dat is zoo oud als de wereld hoor!

Mayland (geheel de oude). Maar als je bang bent dat het vervelend zal zijn — natuurlijk dat doen we! — over twee maanden is onze eerste boot klaar — ik nodig jullie allemaal uit voor een groote tocht naar de nieuwe landen. —

Oceana. En tot luisteren naar het ruischen van de zee . . . van tijd tot tijd

Einde van het Vierde Bedrijf.

FINUS.